

Csiha Márton

A nagy parancsolat

Igehirdetés Máté 22,34–40 alapján

„Amikor a farizeusok meghallották, hogy a szaduceusokat elhallgattatta, összegyűltek. Egyikük pedig, egy törvénytudó, kísértetni akarta őt, és megkérdezte tőle: Mester, melyik a nagy parancsolat a törvényben? Jézus így válaszolt: »Szeresd az Urat, a te Istenedet

teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.« Ez az első és a nagy parancsolat. A második hasonló ehhez: »Szeresd felebarátodat, mint magadat.« E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták.»

Miután Jézus a szaduceusok cseles kérdésére is bölcsen válaszolt, úgy, hogy meg sem tudtak szólalni utána, a farizeusok összegyűltek, hogy még egy utolsó próbát tegyenek Jézus megbuktatására. Továbbra sem

„Az első parancsolat azért első, és azért a legfontosabb, mivel a második csak akkor teljesülhet, ha az első teljesült.”

maradtak nyugton, nem érezték úgy, hogy le lenne játszva ez a meccs, miután már kétszer is kiütötte őket Jézus. Így harmadjára is ringbe szálltak. Ezúttal viszont egy vérbeli profit küldtek be: egy törvénytudót. Ez azt jelentette, hogy valaki olyat küldtek, aki a farizeusok közül is kimagaslóan jól ismerte a Tórát, azaz a törvényt. Mintha ma a legjobb nevű jogászt bérelnéd fel egy perben, vagy a legképzettebb teológusprofesszort küldenéd vitába egy ateistával. Ez a törvénytudó pedig egy olyan kérdést tett fel Jézusnak, ami valószínűleg az akkori zsidó judaizmust, írástudókat, tanítókat is megosztotta, mivel nem volt egy egységes álláspont abban, hogy melyik a legnagyobb parancsolat az összes közül. Vagyis erre a kérdésre akárhogy is válaszol, biztos, hogy meg fogja osztani a közvéleményt, és sokakban felháborodást, ellenszenvet vált majd ki az, amit mond. Valószínűleg a törvénytudó ezért dobta be ezt a súlyos és rendkívül megosztó témát.

Jézus pedig ezúttal nem kérdez vissza és nem hallgat, hanem kapásból válaszol: „Szeresd azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből!” (5Móz 6,5) Ez az első és a legnagyobb parancsolat. „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.” Azaz szeresd az Urat teljes lényeddel. Majd rögtön hozzáteszi: „A második hasonló ehhez: »Szeresd felebarátodat, mint magadat.«” Ezt pedig a 3Móz 19,18-ból idézi.

És miért ez a kettő a legfontosabb parancsolat? Azért, mert „e két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták.” Mert ebben a két parancsolatban össze van foglalva az összes többi. Ha csak a tízparancsolatot vesszük példának, két részre oszthatjuk őket: az első fele Isten és ember kapcsolatára vonatkozik – szeresd az Urat teljes szívedből... A második fele ember és ember kapcsolatára vonatkozik – szeresd a másikat, mint magadat... Mert ha szereted Istent teljes szívedből:

- akkor nem lesznek más isteneid,
- akkor nem fogod Isten nevét hiába a szádra venni,
- és akkor megtartod Isten parancsait, mert szereted őt, és fontos számodra az, ami neki fontos!

Ha pedig szereted a másikat:

- akkor nem fogod meglopni,
- nem fogod megölni,
- nem szereted el a feleségét,
- vagy nem hagyod el a saját feleséged egy másik nőért, mert szereted a feleséged...

- ...akkor nem fogod a másikat lehúzni, megítélni, pletykálni a háta mögött, irigykedni rá stb., mert szereted! „Amit csak szeretnétek, hogy az emberek tegyenek veletek, mindenben ugyanúgy tegyetek ti is velük, mert ezt tanítja a törvény és a próféták” – tanította Jézus már egyszer a Mt 7,12-ben. Ezért foglalható össze az összes törvény igazából két törvényben. Sőt, az egész keresztény hitünk lényege összefoglalható ebben a kettőben: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből” és „Szeresd felebarátodat, mint magadat”.

Fontos, hogy megjegyezzem, az első parancsolat azért első, és azért a legfontosabb, mivel a második csak akkor teljesülhet, ha az első teljesült. Más szóval, csak akkor fogod tudni úgy szeretni a másikat, mint magadat, ha Istent teljes szívedből szereted. Ezért az első parancsolat minden törvény alapja. Mert ha nem szereted Istent, akkor magadat szereted, és amikor nem szereted Istent, magadat szereted. Ha pedig magadat szereted, akkor valójában magad körül forogsz és azt akarod, hogy mások is körülötted forogjanak. Akkor igazából a másikat is önérdékből szereted, azért, hogy végeredményben te kapj elismerést, elfogadást, szeretetet, megbecsülést stb.

De ennél is fontosabb, hogy azért az Isten szeretete a legelső parancsolat, mivel egészen egyszerűen erre letünk megalkotva. Arra, hogy Isten szeretetében, elfogadásában teljesek, szabadok és boldogok legyünk. És emellett hogy mi is viszonzszeressük őt, úgy, ahogy egy szeretetkapcsolat akkor lehet igazán teljes és boldog, ha mindkét fél hasonlóan szereti egymást.

Isten egy szeretetkapcsolatra teremtett bennünket önmagával. Pont. Mi pedig ezt már nagyon régen elvesztettük... Ezért olyan üres, mindig elégedetlen, félelemmel, reménytelenséggel teljes az emberi élet. Mert az, aki tökéletesen meg tud elégiteni, teljes elfogadást, szeretetet adhat, nincs az életünkben. Mert mi nem

„Ez a gyülekezet küldetése, hogy a menny előíze legyünk, a helyreállított világ előíze, ahol megvalósul Isten uralma, ahol szeretetközösség van az Atyával és egymással.”

akartuk és nem akarjuk őt.

De mi, akik Jézus által visszatértünk hozzá, megtapasztaltuk és tudjuk, hogy valóban ő képes csak igazán szeretni, elfogadni, békességet, vigaszt és igazi örömet adni. És nekünk ez a szeretetkapcsolat az Atyával, az Isten szeretete az életünk forrása és értelme! Bennünket újra és újra elönt, betölt az Atya elfogadása, szeretete, közössége, öröme, és ez teljes megelégedést, teljes örömet és felszabadulást ad. Még a próbákban, nehézségekben is. És ennek hatására szívünk megtelik mérhetetlen hálával, szeretettel, imádatlással az Atya felé! Ilyenkor átéljük, mire is alkotott bennünket az Isten: hogy vele kapcsolatban legyünk, és osztozzunk az ő örömeiben, teljességében, dicsőségében. És ez az a kapcsolat, közösség, amelyből fakad aztán a mások szeretete. *„Mi azért szeretünk, mert ő előbb szeretett minket.”* (1Jn 4,19) Ezt azért hangsúlyozza a Biblia, mert bár a felszínen hasonló, de minőségileg nagyon más az, amikor az Istennel való közösség indít el mások felé az őszinte szeretetre, azzal szemben, amikor mi úgy mond saját erőből próbálunk szeretni. Szeretni lehet testből is és lehet a Lélek erejéből is. De a kettő között óriási a különbség. A testből való szeretetben egy idő után kiég az ember, megfárad, kiüresedik, elégedetlen, frusztrált, ha nem kap viszonzást. Ezzel szemben a Lélekből fakadó szeretetben öröme van, szabadsága van, szárnyal és felfrissül az ember.

„Az ünnep utolsó nagy napján felállt Jézus, és így kiáltott: Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék!” (Jn 7,37) Ha szeretetre, elfogadásra, öröme, biztonságra vágysz, jöjj Jézushoz, és általa az Atyához. Ő megelégt téged. És mivel folytatja? *„Aki hisz én bennem, ahogy az Írás mondta, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek.”* (38. v.) A víz az élet szimbóluma. Annak az életéből kiárad az élet... *„Ezt pedig a Lélekről mondta, akit a benne hívők fognak kapni, mert még nem adatott a Lélek, mivel Jézus még nem dicsőült meg.”* (39. v.) A Krisztusban hívőkből tehát mint víznek folyamai, életet adó vízként, szeretet formájában árad ki a Lélek. És ez teljesen más, mint amikor nekem kell valamit produkálni, erőlködni, bizonyítani!

Ez egy annyira szép kép, élő víz folyamai ömlenek. Ez jön... ez árad... ezt nem lehet visszatartani... ezt nem nekem kell kierőlködnöm... ezt Isten végzi... ellenállhatatlanul, rajtunk keresztül. Azért, mert amikor találkozzunk Istennel, amikor megcsap bennünket az ő hatalmának, igazságának, bölcsességének ereje, ami-

kor igazán megérint szeretetének mélysége és dicsősége, azt képtelenség magunkban tartanunk, hiszen az ő szeretete kirobbanó erővel arra fog készíteni, hogy másokat is elvezessünk ehhez a szeretethez, és hogy mi magunk is ezt a szeretetet éljük meg kifelé, hogy így mások is megtapasztalhassák és átélhessék ezt az óriási, szívet-lelket felüdítő élményt.

Másképp fogalmazva, az Isten Jézusban megjelent kegyelme az, amely által helyreállhat az Istennel való bensőséges szeretetkapcsolatunk, és így lehetünk egyedül képesek a legnagyobb parancsolatnak szívből engedelmeskedni, illetve ebből fakadóan a második legnagyobb parancsolatnak is engedelmeskedni, hogy másokat is úgy szeressünk, mint magunkat.

Azt gondolom, hogy valahol ez az a szabadság, szeretet, közösség, amelyre Isten elhívott bennünket. Erre a vele való közösségre és arra, hogy bekapcsolódjak abba, amit az Úr végez. Itt már nem arról van szó, hogy én hogyan tudom magamat megelégtíteni, mert ő már megelégtített, mindennel.

És szabad vagyok arra, hogy figyeljem, mit végez ma Magyarországon Isten, és mit végez itt a városunkban, kinek az életében munkálkodik, hogy tudok eszköz lenni a kezében, hogy tudom a szeretetét kimutatni, hogy tudok a bűnnel harcra szállni ebben a világban, hogy tudok a Megváltó eszköze lenni.

Isten nem tétlen. Ő ma is munkálkodik. És amíg ő

„Miután Jézus a saduceusok cseles kérdésére is bölcsen válaszolt, úgy, hogy meg sem tudtak szólalni utána, a farizeusok összegyűltek, hogy még egy utolsó próbát tegyenek Jézus megbuktatására.”

munkálkodik, addig mi is munkálkodunk. És ha szeretetközösségünk van az Atyával, akkor érdekelni fog, hogy ő mit munkál ma. Hogy hol tudok hasznos lenni az ő kezében. Hol tudok bekapcsolódni a nagy történetbe, a világ történetébe, a világ helyreállító hadműveletébe. Azaz hol tudunk mi mint gyülekezet ebbe bekapcsolódni. Mert ez a gyülekezet küldetése, hogy a menny előíze legyünk, a helyreállított világ előíze, ahol megvalósul Isten uralma, ahol szeretetközösség van az Atyával és egymással.

Képviseld Isten országát Jézushoz hűen, nem úgy, hogy magad körül forogsz, hanem úgy, hogy elkezdesz másokra figyelni, érdeklődni, kérdezni, őket segíteni a szükségükben, áldozatot hozni, értük lenni, nekik megbocsátani, velük megbékélni. Ez jelenti azt, hogy szeretni a felebarátot, mint magad. Mert *„Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mint ha valaki életét adja barátaiért”* (Jn 15,13).

De hogyan lesz meg bennem ez a szeretet?

„Aki nem szeret, nem ismerte meg az Istent; mert az Isten szeretet. Az által lett nyilvánvalóvá az Isten szeretete bennünk, hogy az ő egyszülött Fiát elküldte az Isten e világra, hogy éljünk általa. Nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük az Istent, hanem hogy ő szeretett minket, és elküldte az ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért. Szeretteim, ha így szeretett minket az Isten, nekünk is szeretnünk kell egymást.” (1Jn 4,8–11; kiemelés tőlem)

Mivel a szeretet forrása maga Isten, ezért úgy lesz meg bennem, ha naponta szívemmel elhiszem és átéllem Isten szeretetét, más szóval az evangéliumot. Mert mi szeretni csak úgy tudunk, ha szeretve vagyunk!

A nagy kérdés csak az, hogy elhiszem-e, hogy az Isten engem annyira szeretett, hogy Fiát értem odaad-

ta. A boldog Isten, aki Szentháromságban él, hajlandó volt megtörni ezt a tökéletes közösséget, hogy engem is bevonhasson, és én is megtapasztalhassam az ő szeretetüket és közösségük dicsőségét. Mindezt azért, mert szeretett, és mert eleve elhatározta, hogy fiává fogad engem. Elhiszem ezt? Magamévá tudom tenni?

Kérjük most a kegyelem Istenét, mennyei Édesatyánkat, adjon hitet, hogy ez valósággá váljon bennünk! Hogy az evangélium, Isten szeretete és kegyelme formáljon át bennünket napról napra, és így képesek legyünk arra, hogy szeressük őt, Istenünket teljes szívünkkel, teljes lelkünkkel és teljes elménkkel, illetve hogy szeressük a körülöttünk élő embereket, mint magunkat. Ámen.

Csiha Márton 2001-ben, 16 évesen tért meg egy ifúsági csendeshéten, a Pasaréti Református Gyülekezet szervezésében, ahová családjával járt fiatal kora óta.

A gyülekezettel rendszeresen szolgált Kárpátalján (építkezés, gyerektáborok), majd 2007-2008-ban elvégzett egy évet az Élet Szava Bibliaiskolában. A bibliaiskolával párhuzamosan Veszprémben, a Pannon Egyetemen folytatott francia-magyar tanulmányokat, majd 2009-től Bibliikus lelkigondozás mester képzésre iratkozott be az Egyesült Államokban, először Philadelphiában (Philadelphia Biblical University), majd Los Angelesben (The Master's University). Az egyetemi évek után három new york-i gyülekezetben volt gyakornok, ott merítkezett be és ismerte meg feleségét, Rachelt. Hazatérésük után, 2014-től az Esztergomi Béke Baptista gyülekezetben szolgáltak 2016-ig, mint missziós munkatársak. 2015 ősze óta egyre gyakrabban jártak Oroszlányba szolgálni, majd 2016 decemberében az Úr vezetésének és hívásának engedelmességgel Oroszlányba költöztek, hogy ott teljesítsenek teljes idős szolgálatot (a gyülekezet újrászervezése, igehirdetés, lelkigondozás, tanítványozás). Márton 2019 óta avatott lelkésze az Oroszlányi Baptista Gyülekezetnek.

Az oroszlányi munka mellett a budapesti Fiúság Akadémia és Fiúság Konferenciák szolgálatában is rendszeresen részt vesz. Két gyermekük van: Sámuel (4) és Nátánael (2).